

med Urette betegnes som camoufleret. I det hele taget er det saa utvivlsomt, at den radikale Flaadeordning vil have en ganske anden finansiel Rækkevidde end efter deres Forslag antaget. Men da vel ingen for Alvor tænker paa at gennemføre det, har det jo ikke nogen synderlig Interesse.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch rettede en Bebrejdelse mod mig, fordi jeg ikke har sørget for at tilvejebringe Samarbejde mellem de tilfornordnede og de øverste militære Myndigheder, og det ærede Medlem nævnte i denne Forbindelse en Udtalelse, som er aftrykt i Betænkningen, af en af de tilfornordnede, nemlig General Moltke. Jeg skal dertil sige, at det var mig en stor Overraskelse at læse den Erklæring fra General Moltke, som paa et sent Tidspunkt er optaget i Beretningen, thi den nævnte ærede tilfornordnede til Kommissionen har aldrig nogen Sinde til mig beklaget sig over, at der ikke var tilstrækkeligt Samarbejde mellem ham og de militære Myndigheder. Jeg kaldte ham op til mig, den Dag jeg saa denne Skrivelse fra ham, og spurgte ham, hvorfor han ikke havde henvendt sig til mig, hvis der virkelig har været et saadant Misforhold til Stede mellem ham og de andre Myndigheder, og dertil svarede han, at han syntes, at han ikke skulde henvende sig til Ministeren om den Slags Forhold. Denne hans Opfattelse beklager jeg, thi havde jeg vidst noget om, at der var Misforhold til Stede, som gjorde det vanskeligt for de militære tilfornordnede at udføre deres Hverv, vilde jeg selvfølgelig have skredet ind. Jeg har henvendt mig til Direktøren for Krigsministeriet, General Ulrich, og han har sagt mig, at han forbavsedes ogsaa over den Klage, thi han har ydet al den Bistand, som er forlangt, han har givet alle de Oplysninger, som er begæret, og han har tildelt de tilfornordnede al den Assistance, som der er forlangt. Jeg havde sagt fra første Færd af, at alt, hvad der blev begæret af de tilfornordnede med Hensyn til Oplysninger, skulde selvfølgelig efterkommes, og det er sket.

Saa er der Spørgsmaalet om, hvorledes Mandskabet skal tilvejebringes, om Tilgangen til Hæren skal være frivillig — hvad der jo er ensbetydende med, at vi vil faa en Lejehær, thi der melder sig neppe et tilstrækkeligt Antal; hvis overhovedet nogen melder sig, saa vil de spørge: hvad betaler I for det? Det bliver et Pengespørgsmaal. Jeg mener, at vi her har handlet i Overensstemmelse med Traditionen, ligesom vi sikkert vil faa den bedste Hær — lille eller stor —, naar vi lægger den almindelige

Værnepligt til Grund, og jeg hørte med Glæde, den Gang jeg var Medlem af Forsvarskommissionen, Sigvald Olsen, der var en trofast Socialdemokrat, give sin Tilslutning til Tanken om at bevare den almindelige Værnepligt, idet han i Overensstemmelse med de Artikler, som senere stod i „Social-Demokraten“ om dette Forhold, fandt, at vi derigennem vilde faa det rette Udtryk for, at Hæren ikke er sammensat af en enkelt Klasse. Derfor bør man lægge den almindelige Udskrivning til Grund, saa kan man være sikker paa, at det Mandskab, som indkaldes, bliver et Spejlbillede af den Befolkning, det udgaar fra, uanset Stand og Stilling. Det er jeg glad for, at Venstre i Militærkommissionen har fastholdt, det samme fastholder ogsaa jeg. Jeg vil nu sige, at jeg i 1894, da man kom ind paa en Indskrænkning af Indkaldelserne til Hæren af de ubetinget tjenstdygtige, med Sorg saa, at man maatte gaa bort fra at uddanne det hele Mandskab. Det var udelukkende af økonomiske Grunde, og naar man ikke her foreslaar at indkalde en større Styrke, er det ogsaa af Hensyn hovedsagelig til de økonomiske Forhold, som de nu forefindes. Man har ikke Raad til at indkalde og lade uddanne, selv om det for en Dels Vedkommende kun sker i et Par Maaneder, alle de ubetinget tjenstdygtige. Man maa ikke glemme, at Folkemængden tiltager. Naar man fra det konservative Folkepartis Side ønsker Indkaldelse til almindelig Uddannelse af de værnepligtige i et Antal af 10 000 Mand og forlanger, at Resten af de ubetinget tjenstdygtige skal indkaldes til en kortere Uddannelse, nemlig to Maaneder, vilde det i Øjeblikket blive en 6 000—7 000 Mand ekstra, saa at vi kommer op paa 16 000—17 000 Mand, medens der nu kun indkaldes 11 500 efter Hærloven af 1909. Saa vil det blive en Forøgelse i Stedet for en Indskrænkning, og hvor megen Sympati jeg end har for en almindelig fysisk Opdragelse og Uddannelse, tror jeg ikke, at det kan forenes med Militærordningen paa den Maade, som her er foreslaaet. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Ulrich, som i Aftes talte varmt for, at man skulde have et Befalingsmandskorps, der ikke alene kunde give det menige Mandskab en militær Uddannelse, men ogsaa følte sig som Lærere og var i Stand til at øve en gavnlig Indflydelse paa Rekrutterne. Men vi har jo endnu ikke saadanne Pædagoger i Hæren. Det kan ikke nytte, at der er en Borgmester Kaper i København og nogle enkelte andre Pædagoger, der tager til Orde for en saadan folkelig Uddannelse, thi for at faa — hvad